

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Š. Š., bývajúceho v Ž., zastúpeného Mgr. D. Ž., advokátkou vo V., proti žalovanej **Slovenskej republike – Ministerstvu financií Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova č. 5, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3 C 169/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. februára 2010 sp. zn. 13 Co 6/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 20. novembra 2009 č.k. 3 C 169/2008-180 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody spôsobenej mu nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom vo výške 315 267,84 Eur (9 497 759,-- Sk) s 8,5 % úrokom z omeškania od 13. decembra 2007, žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 100 % a na účet súdu zaplatiť trovy konania štátu vo výške 25,73 Eur do 3 dní. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 1 ods. 1, § 3, § 4 ods. 1, § 18 ods. 1, 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a ustanovení § 3 ods. 1, 2, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2 a § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, keď zdôraznil aplikáciu prechodných ustanovení § 27 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V odôvodnení rozsudku uviedol, že rozhodnutia Daňového úradu V., ani Daňového riaditeľstva Slovenskej

republiky v Banskej Bystrici, na základe ktorých si žalobca uplatňuje svoj nárok, neboli zrušené z dôvodu ich nezákonnosti, ktorým dôvodom by bol súd viazaný. Nebol tak preukázaný prvý predpoklad vzniku zodpovednosti a to protiprávne konanie, teda nezákonné rozhodnutie vydané v rozpore s právnym poriadkom a preto súd už neskúmal ďalšie predpoklady pre vznik zodpovednosti a nezaoberal sa ani výškou uplatnenej náhrady. Pokiaľ sa žalobca domáhal aj náhrady škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, súd akceptoval vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej a na tento nárok uplatnený 13. októbra 2008 za stavu, keď žalobca sa o škode dozvedel najneskôr 24. decembra 2004, bolo treba hľadiť ako na premlčaný. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 151 ods. 7 a § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu rozsudkom z 9. februára 2010 sp. zn. 13 Co 6/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby a trov konania štátu potvrdil a v časti týkajúcej sa trov konania žalovanej zmenil tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal, keď o týchto trovách konania považoval za dôvodné rozhodnúť za použitia § 150 ods. 1 O.s.p. Potvrdzujúci výrok odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.), lebo súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu, že rozhodnutia daňových úradov neboli zrušené pre nezákonnosť ale len z procesných dôvodov je plne akceptovateľný, a nároky v súvislosti s nesprávnym úradným postupom v otázke ich premlčateľnosti súd prvého stupňa taktiež posúdil správne, keď skutočnosť, že nesprávny úradný postup voči žalobcovi pokračuje doteraz, nebola žiadnym relevantným rozhodnutím určená.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom namietal, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., keď odvolací súd v rozpore s predloženými dôkazmi akceptoval záver okresného súdu, že daňové rozhodnutia neboli zrušené pre nezákonnosť, pretože všetky rozhodnutia ktoré súdu predložil obsahovali dôvod ich nezákonnosti. Rozhodnutie súdu tak považuje za arbitrárne, nemajúce oporu v právnych predpisoch a súdy oboch stupňov porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku týkajúce sa hodnotenia dôkazov, v dôsledku čoho je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože nemal možnosť konať pred riadnym súdom. Navrhol rozhodnutie

krajského súdu aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa názoru žalobcu dôjsť tým, že sudy nižších stupňov nesprávne vec po právnej stránke posúdili; všetky dovolacie námietky žalobcu sa z hľadiska obsahového týkajú právneho posúdenia veci súdmi nižších stupňov, ktoré nepovažuje za správne. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002

uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia žalobcu o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení boli prípadne aj opodstatnené, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalobcu. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. októbra 2012

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

